

βουνικό τό, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βουνικός.

Ἀγρός ὀρεινός.

***βουνιολόγος** ὁ, β'νιουλόγους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

Φτυάρι διὰ τοῦ ὁποίου ἀπορρίπτεται ἔξω τοῦ ἁλωνίου ἡ κόπρος τῶν ἁλωνιζόντων ζώων.

βουνίτης ὁ, Χίος κ.ά.—Λεξ. Περίδ. βουνίτες Πόντ. β'νίτ'ς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης. Ὅτι ἡ λ. εἶναι παλαιά, μαρτυρεῖ τὸ παρ' Ἡσυχ. «βωνίτας» τοὺς ἐν ἀγρῷ, οἱ δὲ βουκόλους ἢ ἀγροίκους».

1) Βουνιῶτης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροίκος, ἀπαίδευτος Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. τὸ ἐνθ' ἄν. παρ' Ἡσυχ. Δωρ. βωνίτας. Συνών. βουνιῶτης 2. Πβ. βουνήσιος Α 2. 2) Εἶδος μεγάλου κοχλίου Χίος. Συνών. βουνήσιος Β 1, βουνούσις. 3) Εἶδος μύκητος Λέσβ.

βουνίτσα (I) ἡ, ἀμάρι. βουνίτσα Καπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουνιῶ ἢ βουνιῶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Βουνὸν χαμηλόν, βουναλάκι: Ἄσμ.

Σὲ ποῖο βουνίτσα ν' ἀνεβῶ νὰ βρῶ τὸν ἀδελφό μου; Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουνάκι.

βουνίτσα (II) ἡ, Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.) οβονίτσα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ποσότης βουνιῶς, ὁ ἰδ.

βουνιῶτης ὁ, Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ ἢ βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιῶτης.

1) Βουνιῶτης, ὁ ἰδ., Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἄις-Γεώργις ὁ Βουνιῶτης ὡς τοπων. Χίος.

2) Βουνιῶτης 1β, ὁ ἰδ., Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βουνιῶτικος ἐπίθ. Τήν. β'νιῶτικος Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνιῶ ἢ βουνιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιῶτικος.

Ὁρεινός: Βουνιῶτικο χωράφι. Συνών. βουνήσιος Α 1, βουνιῶτικος.

βουν-νίζω Κύπρ. βουν-νῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μορ. βούν-νου.

1) Παράγω βόμβον, βομβῶ: Βουν-νίζουν τ' ἀφκά μου. || Φρ. Βουν-νίζω καὶ πάω (φέρομαι μετὰ ταχίστης ὁρμῆς, φέρομαι δρομαίως). Ἐβούν-νισεν ὁ νοῦς του (παρεφρόνησεν). Συνών. βουνιῶ Α 5. 2) Ρίπτομαι μεθ' ὁρμῆς: Οἱ παῖδες ἐβουν-νισαν 'ς τὸν αἶρα. β) Μετβ. ρίπτω, ἐκσφενδονίζω: Ἐβούν-νισέν του μὲν πέτραν, ἀμ-μὰ 'ἐν τὸν ἔφτασεν. || Φρ. Ἐβούν-νισέν του ἔναν μπάτσον (τὸν ἐρράπισεν). Ἐβούν-νισέν του τες (συνών. φρ. τοῦ τοῖς ἔβρεξε).

3) Γίνομαι ἄφαντος. Καὶ μετβ. κάμνω τι ἄφαντον, ἐξαφανίζω. Συνών. ἀρατίζω. 4) Σπαταλῶ: Ἡῦρεν πολ-λὰ ἀπ' τὸν τῶριν του, ἀμ-μὰ ἐβούν-νισέν τα οὐλα. Συνών. ἀσωτεῦ 3.

βούν-νισμαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω.

Τὸ ρίπτειν μετὰ ταχύτητος, ἐκσφενδόνισις.

βουν-νισμός ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω.

Βόμβος, βούισμα: Ἀκούω ἔναν βουν-νισμόν. Συνών. βούν-νος.

βουν-νιστός ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω.

Ὁ ἔνεκα τῆς ὀρητικῆς φορᾶς του παράγων βόμβον: Πέτρα βουν-νιστή.

βούν-νος τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουν-νίζω ἢ τοῦ μορ. βούν-νου.

1) Βουν-νισμός, ὁ ἰδ.: Ἀδρικοῶ τὸ βούν-νος τοῦ χαλαζοῦ ποῦ χτυπᾷ (ἀδρικοῶ = ἀγροικῶ, ἀκούω). || Φρ. 'Σ τὸ βούν-νος! ('ς τὸ διάβολο!) 2) Λίθος στρογγύλος ἢ σφαῖρα μολυμβδίνη με δύο ὁπὰς, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται λεπτὸν σχοινίον, περιστρεφόμενου δὲ τούτου περιστρέφεται καὶ ὁ λίθος με μεγάλην ταχύτητα καὶ παράγει βόμβον.

βούν-νου μόρ. Κύπρ. βούν-νου Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

Εὐχρηστον τὸ μόριον πρὸς δήλωσιν βοῆς: Βούν-νου βούν-νου κάμνει τὸ ἀλακάτιν σὰν γυρίζη.

βουνό, βουνός ὁ, Θήρ. Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) Ρόδ. —Λεξ. Δημητρ. γουνός Ρόδ. βουνός τό, Κάρπ. βουνόν Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) βουνόν Πόντ. (Κερασ.) βουνό κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ.) βουνό Καπ. (Σινασσ.) βουνό Καπ. (Ἀνακ.) Κορσ. β'νὸ βόρ. ἰδιώμ. βουνό Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Μεγίστ. Χίος (Ἐλάτ.) κ. ἄ. γουνόν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βουνός. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ γένους κατὰ τὸ συνών. ὄρος. Περί τοῦ τύπ. γουνόν ἰδ. γράμμα β 5.

1) Ὅρος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ. Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Νὰ ζήσης σὰν τὰ ψηλὰ βουνὰ ἢ ἴσαμε τὰ βουνά! (εὐχή) κοιν. Νὰ 'σαι σὰ δὲ ψηλὰ βουνά! (ὕψις, ρωμαλέος) Κεφαλλ. Δυνατός σὰ δὲ βουνά! αὐτόθ. || Φρ. Ἡμέρα βουνό (μακρᾶς διαρκείας). Πράματα βουνό (ὡς βουνό, πολλά). Τοῦ φαίνεται βουνό (οἶον: ἡ δουλειά, τὰ γράμματα κτ., ἥτοι αἰσθάνεται μεγάλην δυσκολίαν). Ἐχει τύχη βουνό (εὐμενεστάτην, εὐνοϊκωτάτην). Ἐχει καρδιά βουνό (ἐπὶ τοῦ σφόδρα ὑπομονητικοῦ). Ἡρθε ἢ κατέβηκε ἀπ' τὰ βουνὰ (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπείρου, ἀμαθοῦς, ἀπαιδεύτου κτ.) Βγαίνω 'ς τὰ βουνὰ ἢ παίρνω τὰ βουνὰ (γίνομαι ληστής). Παίρνω τὰ βουνὰ (καταλαμβάνομαι ἀπὸ μανίαν καὶ ἐλαύνομαι εἰς τὰ βουνὰ ἢ καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀπόγνωσιν). Ἐχετε γειά, ψηλὰ βουνά! (ἐπὶ τοῦ ἀναχωροῦντος ἢ τοῦ προδήλως τεταραγμένου τὰς φρένας) σύνθηθ. Ἐχει καρδιά βουνό (ἐπὶ τοῦ μακροβίου) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Εἶν' ἀπ' τὰ β'νὰ καὶ τὰ ρ'μάνγα (ἐπὶ τοῦ ἀγνώστων γονέων. ρ'μάνγα=ρουμάνια, δάση) Μακεδ. Ἡ θάλασσα εἶναι ὄρη καὶ τρία βουνὰ (ἐπὶ μεγάλῃς τρικυμίας) Μύκ. || Παροιμ. Μαθημένα τὰ βουνὰ ἀπ' τὰ χιόνια (ἐπὶ τοῦ συνηθισμένου νὰ φέρη γενναίως τὰς ἀτυχίας) σύνθηθ.

Καὶ τὰ βουνὰ ξεπέφτουνε κ' οἱ κάμποι δυστυχοῦνε (ἐπὶ τῆς ἀσταθείας τοῦ ἀνθρωπίνου πλούτου ἢ δόξης κτ.) Αἶγιν. Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ βουνό κοιλοπονοῦσε | κ' ἔνα ποτικὸ γεννοῦσε (ᾧδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μὺν) Πελοπν. (Λάστ.) || Γνωμ.

